

יהודה שביט : האלמוגים

אֶהָב הַצִּלְמָגִים הַמְצַטְמָחִים
מִתּוֹךְ כּוֹסוֹת הַתֵּה
וְאֵת הַצִּלּוֹת הַמְסַמְתְּרוֹת בְּעֵצֵי־צִיָּים.
אֶהָב יוֹתֵר אֵת הַמְרָאוֹת הַמְאֵדוֹת
בְּלִקְלָקְלוֹן אֵת פְּגוּמֵי סְחוּסוֹי*

אֶבֶל עַד לְטְרוּף
אֶהָב גְּוִיּוֹת אֱלִים
צָפִים סְבִיבוֹ בְּצַרְפְּלֵי־אֶמְקֵט.
אֵת כֹּל הַמֵּיתוֹס הַגָּאָה
אֲשֶׁר נָטַף צְלִיּוֹ
מִהַבְּרֻזִים הָאֲדִישִׁים.
אֶהָב הַתַּגִּינִים אֲשֶׁר מִתַּחַת לְשִׁמִּיכוֹת,
אֵת צְלִלְיוֹת שְׁפָתָיו
עַל הַקִּירוֹת הַנְּשִׁירִים.

אֶהָב יוֹתֵר אֵת בְּלוֹרֹפִיל־מוֹנְרוֹתוֹ
בְּלִבָּבוֹ מִתּוֹךְ שְׁפִיּוֹת הַחוֹל :

אֶבֶל עַד לְטְרוּף
אֶהָב אֵת הַמַּבּוּל
הַמְּפַתֵּה אֵת כַּף־יָדוֹ לַבְּרִי.
אֵת הַמַּבּוּל הַכָּרֵךְ, הַמְּשַׁכֵּר,
אֲשֶׁר יִשָּׂא הוֹד־גְּוִיָּתוֹ מִקְרֵב הָאֶמְקֵט
בְּלִנְיָה שֶׁל תַּגִּינִים וְאֵלּוֹת וְאֵלְמָגִים.

מופתים

נקשרתי אל שנותי

במופתים רבים

וקסמי רבים

על ציו-התקשה.

תחושה בריאה השפיתה בי

את בריאתי מרדדים משבשים

של פיזיקה ופילנתרופיה.

מבגדים משבשים

המכסים את-מה-שאין-להם-עליו מושג.

נקשרתי אל שנותי

בעבותות רבים

ונאבותי רבים על התורשה

אשר אטיל על נכדי.

ספק אם הדבר קדאי

אולם הוא נוח

לאיש אשר נצמד אל שעותיו

כל-כך בקט.

חזרתי

תורתתי.

יש להניח שבגרותי

— כי האיתה אינה עושה עוד

את הרשם הדרוש.

לכל תחושה ישנו פרוש

ושם וכתבת.

גם האיתה אינה

אלא מין נסיצה שלמה

הלוף — אך גם חוזר.

עתה הגיע תור הצעירים

להצטמרר מולה.

אומרים כי זו סגלה להתבגר.